

Van: 5.1.2.e <5.1.2.e@gmail.com>
Verzonden: woensdag 8 april 2026 10:37
Aan: EK-voorzitter <voorzitter@eerstekamer.nl>
Onderwerp:

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e@gmail.com. [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Geachte senator,

Over twee weken zult u in de Eerste Kamer stemmen over de nieuwe asielwet. Om die reden acht ik het belangrijk u deze brief te schrijven. Ik verzoek u vriendelijk om een moment de tijd te nemen om mijn brief te lezen.

Ik heb in Turkije ongeveer 25 jaar als ambtenaar in overheidsinstellingen gewerkt. In 2021 ben ik, op verzoek van de toenmalige politieke machthebbers, per decreet uit mijn functie ontslagen. Deze partij is nog steeds aan de macht. Ondanks het feit dat er geen concreet bewijs tegen mij bestaat en dat de beschuldigingen volgens de wet geen strafbaar feit vormen, is er toch een rechtszaak tegen mij aangespannen die nog steeds loopt. Daarnaast is er een arrestatiebevel tegen mij uitgevaardigd. Als ik terugkeer naar Turkije, zal ik gevangen worden gezet.

Daarom was ik in 2021 genoodzaakt mijn geliefde land te verlaten. Tijdens mijn vlucht moest ik de gevaarlijke rivier de Meriç oversteken, waar veel mensen hun leven hebben verloren. Ik had geluk: ik ben niet verdronken en de grenssoldaten hebben mij niet opgemerkt. Als ik die dag was opgepakt, zat ik nu nog steeds in de gevangenis. Na mijn aankomst in Nederland heb ik meer dan een jaar in een asielzoekerscentrum moeten verblijven; daar leefde ik samen met een andere persoon in een kamer van slechts 4 vierkante meter. Nadat ik een verblijfsvergunning had gekregen, kon mijn gezin vanuit Turkije naar Nederland komen. Op de luchthaven in Turkije werd mijn vrouw met argwaan benaderd en haar werden veel vragen gesteld. Als men had begrepen dat ik om politieke redenen asiel had aangevraagd, had ik mijn gezin waarschijnlijk nooit meer kunnen zien. Nadat mijn gezin in Nederland aankwam, hebben wij nog enige tijd samen in een kleine caravan in het asielzoekerscentrum gewoond. Inmiddels wonen wij al ongeveer tweeënhalf jaar in onze eigen woning.

Mijn vrouw en ik zijn universitair opgeleid; ik heb een diploma in Bestuurskunde en mijn vrouw is socioloog. Wij willen hier een veilige en goede toekomst opbouwen, zowel voor onszelf als voor onze kinderen. Wij zijn bereid om op elke mogelijke manier bij te dragen aan uw land en doen ons uiterste best om zo goed mogelijk te integreren.

Ook onze kinderen dragen bij aan dit proces. Ons oudste kind kan vanwege gezondheidsproblemen niet naar school of werken. Ons middelste kind zit in de vierde klas van het VWO en is zeer succesvol. Hij wil arts worden. Zowel wij als zijn docenten zijn erg tevreden over hem. Onze jongste dochter zit in groep 6 van de basisschool. Haar leraren spreken lovend over haar en zeggen tegen haar klasgenoten: "Jullie klasgenoot heeft in korte tijd Nederlands geleerd."

Mijn vrouw en ik leren momenteel Nederlands op B1-niveau. Wij hebben het examen Kennis van de Nederlandse Maatschappij (KNM) en de examens schrijven en spreken op B1-niveau met succes behaald. Momenteel bereiden wij ons voor op de examens lezen en luisteren. Wij volgen twee keer per week een taalcursus en onze docent is zeer tevreden over ons. Daarnaast nemen wij deel aan Nederlandse lessen die door vrijwilligers in de bibliotheek worden gegeven. Ook ontmoeten wij onze taalcoach zo vaak mogelijk in de bibliotheek. Wij proberen ons integratieproces zo efficiënt mogelijk te laten verlopen. Helaas heeft het vooruitzicht dat er binnenkort over twee belangrijke wetsvoorstellen met betrekking tot asiel wordt gestemd, een negatieve invloed op ons welzijn.

Wij willen als gezin Nederlandse burgers worden. Wij willen met trots kunnen zeggen: "Wij zijn ook Nederlanders." Wij hebben mooie doelen. Wij willen opnieuw beginnen en bijdragen aan de samenleving. Deze wetsvoorstellen ondermijnen echter onze motivatie. In Turkije voelden wij ons niet veilig en wisten wij dat onze toekomst onzeker was. In Nederland voelden wij ons eindelijk veilig, maar als deze wet wordt aangenomen, zullen wij ons opnieuw onveilig voelen, net als in Turkije.

Geachte senator,

Mijn vrouw en ik zijn universitair opgeleid en doen ons uiterste best om te integreren en bij te dragen. Wij zijn ervan overtuigd dat dit wetsvoorstel geen voordeel zal opleveren voor Nederland, maar juist tot veel negatieve

gevolgen zal leiden. Dergelijke maatregelen bemoeilijken het integratieproces, creëren onzekerheid en gevoelens van onveiligheid en ondermijnen de motivatie om bij te dragen aan de samenleving. Daardoor zullen zij niet alleen voor individuen, maar ook voor de Nederlandse samenleving op de lange termijn negatieve gevolgen hebben. Het is duidelijk dat deze wet zowel ons als Nederland materiële en immateriële schade zal toebrengen. Wij zijn van mening dat dit wetsvoorstel niet voldoende is doordacht en verzoeken u daarom met respect om tegen te stemmen.

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e 5.1.2.a 5.1.2.b